

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. П., 29.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., XI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Снежана Стоянова

при участието на секретаря Елена Пенова
като разгледа докладваното от Снежана Стоянова Административно наказателно дело № 20235220200113 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на М. С. К. с ЕГН: ***** от гр. П., бул. „К.М.Л.“ № 135, ет. 6, ап. 24 против наказателно постановление (НП) № 2022-1818-02-224 от 04.05.2022г. на Началника на РУ - П. при ОДМВР - П., с което за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД и на основание чл.53 от ЗАНН и чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 50 /петдесет/ лева.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, чиято отмяна се иска. Твърди се, че нарушението не е описано подробно и че не е посочено в какво точно се изразява повредата на личната карта, което води до нарушаване правото на защита на жалбоподателя.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуален представител – адвокат Л. М. от АК-П., който поддържа жалбата и пледира за отмяна на атакуваното НП.

За ответника по жалбата - АНО, редовно призован, не се явява представител. Постъпило е становище от надлежно упълномощен

юрисконсулт по съществото на спора, видно от което жалбата се оспорва като неоснователна, прави се възражение за прекомерност на разноските и на свой ред се иска присъждане на такива под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, след като съобрази становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и след като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено от фактическа страна следното:

На 25.04.2022 г. около 23,35 часа в град П. на бул. „Х.Б.“ при извършена полицейска проверка жалбоподателят представил повреден документ за самоличност – лична карта № ..., издадена на 12.04.2016 г. от МВР – П.. Гореописаното било установено от св. Б. А. – ст. полицай в РУ-П., който съставил против жалбоподателя АУАН № 224/25.04.2022 година.

Въз основа на акта било издадено атакуваното НП, което било връчено лично на жалбоподателя на 13.01.2023 г., а жалбата против него била подадена чрез АНО на 20.01.2023 г., т. е. в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на атакуваното НП.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото доказателства - показанията на актосъставителя и писмените доказателства, приети по делото.

В АУАН и НП е отбелязано, че на посочените дата, час и място жалбоподателят е представил повреден документ за самоличност. Така описаното нарушение е квалифицирано като такова по чл.7, ал.1 от ЗБЛД, която правна норма задължава гражданите на Република България да пазят личните си документи от повреждане, унищожаване или загубване. В същото време, поведението на жалбоподателя е санкционирано по чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД, която разпоредба предвижда налагане на административно наказание глоба на този, който „изгуби“, „повреди“ или „унищожи“ български документ за самоличност. Описаното като изпълнително деяние в НП – "представя повреден документ за самоличност", не съответства на приложената санкционна норма. За жалбоподателя не става ясно дали е санкциониран за

това че не е пазил личната си карта от повреждане, или че сам я е повредил. Това е така, тъй като в НП е посочено, че при извършената проверка М. К. е представил повреден документ, но не е указано дали той лично го е повредил, както и къде, кога и как е станало това. Посочената дата - 25.04.2022 г., е датата на извършената проверка, при която е било констатирано, че личната карта е повредена, но никъде не е посочено, че на тази дата лично жалбоподателят я е повредил, както и с кое свое действие е допринесъл за повреждането ѝ. Доколкото няма данни за това, то правилната санкционна норма би била по чл.81, ал.2, т.3, предл. 3 от ЗБЛД – лицето не е декларирало в тридневен срок повреждане на български личен документ.

От друга страна, в НП липсва описание в какво точно се изразява повредата – не се посочва дали личната карта е счупена, надраскана, с нарушено покритие и т.н. По този начин е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Още повече, че при разпита си свид. А. потвърди, че не си спомня нищо по случая и не може да посочи в какво точно се е изразявала повредата. При това положение съдът е поставен в невъзможност да установи дали е бил повреден документът за самоличност, респективно дали повредата го прави негоден да се ползва по предназначение или не, което пък би имало значение относно това дали се касае за маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

По горните съображения обжалваното НП следва да се отмени като незаконосъобразно.

При този изход на делото – отмяна на НП, който е неблагоприятен за АНО, не може да бъде уважено искането за присъждане на разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение в полза на ОДМВР-П., направено в писменото становище.

Относно искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя следва да се каже, че то бе направено своевременно – в хода на съдебното производство от страна на пълномощника на жалбоподателя, като последният има право на такива предвид отмяната на НП и с оглед разпоредбата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, препращаща към чл.143 от АПК.

От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че е било договорено и изплатено от жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 400 /четиристотин/

лева.

Относно възражението за прекомерност на разноските, направено с писменото становище по делото от пълномощника на ОДМВР-П., следва да се каже, че същото е неоснователно. Съобразно разписаното в чл.18, ал.2, във вр. с ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство по административно-наказателни производства (Наредбата), ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл.7, ал.2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В случая е приложима нормата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, тъй като глобата е до 1000 лева. В последната цитирана норма е посочено, че при интерес до 1000 лева, както е и в настоящия случай, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 400 лева, колкото е и претендираното такова. С оглед на това в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноси в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение, които ОД на МВР П. следва да бъде осъдена да заплати от бюджета си.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН, РС – П.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 2022-1818-02-224 от 04.05.2022 год. на Началника на РУ – П. при ОДМВР – П., с което на М. С. К., ЕГН: *****, от гр. П., бул. „К.М.Л.“ № 135, ет. 6, ап. 24, за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД и на основание чл.53 от ЗАНН и чл.81, ал.2, т.2 от ЗБЛД е наложено административно наказание глоба в размер на 50 (петдесет) лева, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА РУ –П. към ОДМВР-П. да заплати на М. С. К., ЕГН: *****, адрес: гр. П., ул. „К.М.Л.“, №135, ет.6, ап.24, разноси в размер на 400 /четиристотин/ лева - адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Административен съд – П..

Съдия при Районен съд – П.: _____